

Aeroplanul

- Am venit la ceai, spuse ariciul, bătând la ușa bufniței într-o sâmbătă friguroasă.

Se așeză și, agitat, începu să se joace cu fața de masă.

- Așa deci, încuviință bufnița și puse de ceai de mușetel.

- Nu pot să dorm.

- Văd, răspunse bufnița.

- Nici salamandra nu doarme, adăugă ariciul. Până și ursul e treaz.
- Ursul? se miră bufnița.
- Iar pârșul, vezi tu, nici pârșul nu doarme, căci toată ziua meșterește cu ursul la aeroplan.
- La aeroplan? se miră bufnița și mai tare.

Ariciul se tot foia pe scaun, mototolind de zor fața de masă. Bufnița își pierde răbdarea.

- Ariciule, nu te mai juca cu fața mea de masă! Și ce tot bolborosești acolo?
- Zâna năzdrăvană, zise ariciul. Mergem după ea!
- După ea? se răsti bufnița. De ce?
- Dacă i s-a întâmplat ceva neplăcut în drum spre casă? Dacă vreun fulger i-a lovit ceainicul? Dacă a răpit-o cineva? Sau a blestemat-o? Dacă...
- Oprește-te! Zâna năzdrăvană a plecat pentru că îi era dor de surorile, verișoarele și mătușile ei. Cel mai probabil și de bunică.
- De bunică? pufni ariciul. N-ai spus chiar tu că blestemă strașnic? Știm amândoi că n-are deloc răbdare.
- Dar...

- Tu știi unde trăiesc zânele năzdrăvane, o imploră ariciul. Avem nevoie de ajutorul tău.
- Nu și nu și nu, scutură bufnița din cap.

Îi întrerupse un zgomot de afară. Ceva care huruia și zdrăngănea. Din ce în ce mai aproape și din ce în ce mai tare. Bufnița scoase capul din scorbura.

O mașinărie ciudată zbură spre ea. Ai fi zis că e o corabie cu un trunchi de copac în loc de catarg, dar nu era corabie. Sau o colibă cu aripi, însă nu era nici colibă. Se înghesuiseră în ea cel puțin jumătate dintre animalele Pădurii fermecate: pârșul, salamandra, veverița, familia de broaște, iepurașii, până și ursul și mistreața cu puii ei.

- Pârșul a făcut schița aeroplanului, explică ariciul. Eu am agățat dovleci, în caz că nu ai remarcat.
- Unii dintre voi ar fi trebuit să hibernați deja, strigă bufnița spre minunea zdrăngănitore. Acuși vine zăpada.
- Deci putem conta pe tine? o rugă ariciul.

Își termină ceaiul de mușețel, apoi se cățăără în aeroplan pe frânghia aruncată de pârș.

Bufnița trase adânc aer în piept, își legă un batic calduros pe cap și-și luă zborul. De fapt, fără să stea prea

mult pe gânduri, își spuse în sinea ei: afurisita de Zână năzdrăvană!

- Peste dealuri! zise arătând cu aripa spre sud și zbură în fruntea expediției. Cert e că zânele năzdrăvane sunt neîmblânzite, mormăi ea îngrijorată. Teribil de neîmblânzite.

Zburară mult timp peste câmpuri, poieni și păduri, apoi cotiră brusc spre stânga, bântuind prin negura de deasupra vârfulor înzăpezite. Vântul se întetea, iar lumina scădea ușor. Zburau prin noapte. Apoi, zorii aduseră o zi rece și umedă. Aerul era ușor sărat, căci marea se întrezărea în depărtare. Bufnița se depărtă de ea. Navigau peste o lume plină de tufișuri cu spini.

În mijlocul spinilor zăriră un copac bătrân uriaș, cu ramuri viguroase, care adăpostea cuiburi de păsări, unite prin scări și podulețe. Aterizară. Își atinseseră scopul.

- Hei! Hei! strigă ursul, coborând încet din aeroplan, primul.

Nu se deschise nicio ferestruică. Nicio ușiță.

- Ariciomilla! strigă și pârșul.

Nimic.

- Poate nu-i nimeni acasă, își dădu ursul cu părerea.
- Atunci de ce se holbează la noi printre crăpături fețișoarele astea? se miră veverița.
- Își bagă în gură un fel de bețișoare, constată ursul.
- Cel mai probabil le-am întrerupt de la masa de prânz, oftă veverița. Pe mine întotdeauna mă enervează când mă întrerupe cineva de la masă.
- N-aș fi zis! exclamă bufnița.
- Să fugim! îi avertiză ariciul. Suflă prin niște țevi!

Sute de ace uscate de molid împânzirea cerul și zburară spre ei.

- Auuu! țipă veverița, când unul dintre ace o nimeri chiar în botic.
- La adăpost! îndemnă pârșul.

Se ascuseră cu toții după aeroplan.

- Gata, știu, spuse ariciul, scoțând o batistă albă pe care o agăță de un băț.
- Hei, hei! flutură el bățul și pași încet spre copac, printre spini. Suntem prieteni cu Ariciomilla.

Asaltul acelor încetă, țevile dispărură. Fețișoarele se retraseră dintre uși. Pentru o vreme nu se mai auzi

nimic. Ariciul se opri. Le făcu triumfător cu mâna animalelor din spatele aeroplanului și înaintă, mândru de el.

Patru micuțe zâne năzdrăvane ieșiră pe ușa mare de la baza copacului. Prinseră ariciul de lăbuțe, îl ridicară și îl luară cu ele. Strigau una la alta, ciondănindu-se:

- Eu o să mă pieptăn prima cu el.
- Eu l-am văzut prima.
- Să i-l dăm bunicii, ca să ne dea în schimb pantofi noi.
- Dar bunica are deja șaptesprezece! Mai bine îl ascundem și ne pieptănăm noi cu el.
- M-au răpit! strigă ariciul. Vor să se pieptene cu mine! Afurisite mici ce sunt!
- Vedem și noi! zbieră veverița din spatele lui. Dar nu putem face nimic!

Ariciul răcni și se zvârcoli, până când se făcu nevăzut în copac, cu zânele năzdrăvane.

- Ei bine, acum l-am pierdut și pe arici, oftă încet mistreața.
- N-am pierdut pe nimeni, zise bufnița.
- Oare îl putem recupera în schimbul alunelor? propuse veverița.

Dar nu aveau alune. Rămaseră pe loc, descumpăniți.

- Să le atacăm, zise veverița. Le arătăm noi de ce suntem în stare.
- Păi tocmai, că nu suntem în stare, adăugă încet pârșul. Probabil că sunt o sută de zâne năzdrăvane sau chiar mai multe.
- Ar trebui să le distragem atenția, spuse bufnița gânditoare. Să le ademenim afară. Să le păcălim.
- Serată de poezie! sugeră salamandra.

Animalele își dădură ochii peste cap.

- Numai circul ăsta ar mai lipsi! grohăi mistreța.
- Circ! aprobă bufnița. O idee excelentă.
- Dar, interveni salamandra. Eu...
- Tu vei fi clovnul, stabili bufnița. Mistreța și puii vor fi acrobați! Broaștele pot călări iepurii, iar ursul va merge pe bicicletă.

Făcură un afiș. O desenară pe salamandră cu nasul roșu și scriseră cu litere de tipar C I R C. Când se făcu noapte, pârșul bătu în cuie afișul pe ușa de la intrarea în copacul zânelor năzdrăvane. Dimineață aduseră bănci din aeroplan și ridicară din pături vechi cortul pentru circ.

13

- Circ, rânji salamandra. Sigur n-o să vină nimeni.

În acel moment, năvăliră în cort aproape trei sute cincizeci de fetițe sălbatice cu genunchii juliți și cu coatele zgâriate. Se îmbrânceau spre bănci scrâșnind din dinți.

Ultimele intrate le împingeau pe primele așezate pe rândurile din față. Scuipau și țipau, se agitau și se insultau.

- Valea de aici! hârâi o bătrână.

Spre primul rând înainta cu greu bunica. Coarnele de pe capul ei erau deja tocite, rupte și pline de licheni de copaci. Privi de jur împrejur, o prinse de urechi pe una dintre micuțele zâne năzdrăvane și o trase de pe scaun.

– Dispari, plevușcă! zbieră ea.

După aceea se așeză și își turnă niște tutun în pipă.

– Babeta bășineta! se rățoi cea mică și se mută pe ultimul rând.

Bufnița făcu o plecăciune. Ridică apoi cortina. Circul începuse.

Între timp, veverița și pârșul se ocupau de operațiunea de salvare.

Evadarea

Pârșul ridică toporul și lovi direct în ușa copacului măreț în care trăiau zânele năzdrăvane.

- Îngrozitor! Pătrunzi într-o casă străină! strigă din toți rărunchii veverița.

- Îl salvăm pe arici, răspunse pârșul, lovind mai departe.

- Și dacă zânele năzdrăvane ți-ar sparge ție ușa? insistă ea încăpățânată. Cum ar fi dacă ar pătrunde în casa ta?

Veverița aruncă o privire mohorâtă undeva în față.

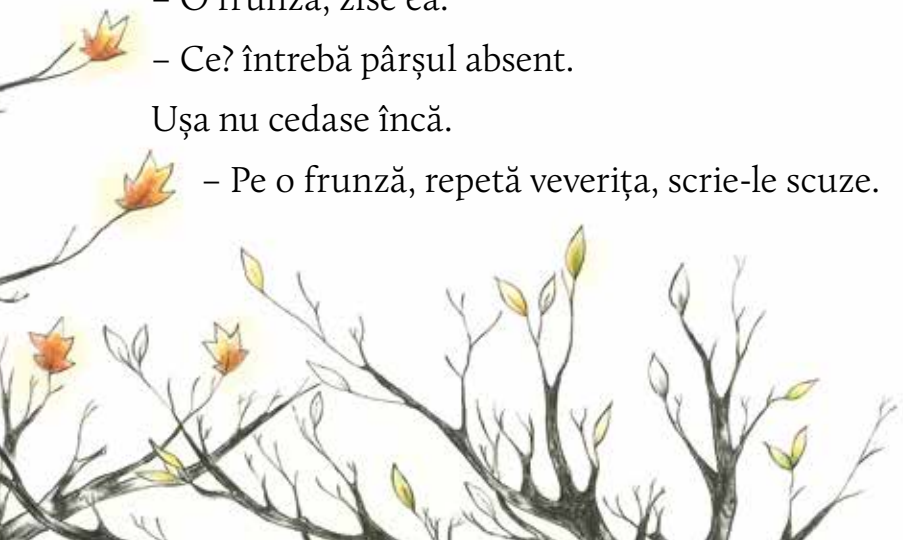
- O frunză, zise ea.

- Ce? întrebă pârșul absent.

Ușa nu cedase încă.

- Pe o frunză, repetă veverița, scrie-le scuze.

16

Pârșul pufnea, gâfâia și spârgea. Ușa cedă în cele din urmă. Dar veverița se postă hotărâtă în fața pârșului și nu-i dădu voie să intre.

– Cere-ți scuze! îi ceru ea stăruitoare.

Pârșul oftă și scrijeli scuze pe o frunză. Veverița zâmbi, vizibil ușurată, apoi intrară într-un fel de culoar.

– Vai! exclamă veverița. Uite ce dezordine! Numai pantofi jerpeliți și șosete murdare. Ai grijă să nu te împiedici, pârșule. Dacă ar vedea mama așa ceva...

– Ariciuleee! strigă pârșul.

– Suuunt aiiici, se auzi o voce înăbușită de undeva de sus.

Veverița și pârșul trecură rapid peste sute de pantofi și șosete, spre scara din mijlocul copacului.

– Ia uitate ce de paturi! se miră veverița în timp ce urcau grăbiți scările pe lângă camerele mici. Și nici măcar unul nu-i făcut. Dacă asta nu-i lene!

Tocmai în vârf era o cameră cu mobilier de epocă, cu un fotoliu confortabil și cu fotografii frumos înrămate. În fotografiile apărea bunica în diferite

împrejurări. Bunica tânără, fluturând o mantie roșie în fața unui taur înfuriat. Bunica puțin mai în vârstă, cu o medalie în jurul gâtului, la un concurs de aruncat cizme. Bunica bătrână, în mijlocul unei plantații de tutun.

Se auzi din nou zgomotul.

- Ariciule, tu ești? întrebă veverița precaută.
- Nu, e o oală cu fasole gătită, se auzi vocea răgușită a ariciului.
- Păcat, oftă veverița. Nu-mi place fasolea.

18 Pârșul fugi spre dulapul mare și deschise sertarul. Treizeci și șase de priviri încruntate se holbau la el dintr-un ghem mare de țepi.

- Ariciule, ești aici? întrebă prevăzător.
- Dați-vă la o parte, au venit după mine, mârâi vocea din sertar. Lăsați-mă să trec. Mă duc acasă.

Din grămada de ghemotoace cu țepi se strecură *ariciul*.

Pârșul îi întinse o lăbuță și făcu semn spre restul animăluțelor:

- Ce facem cu ei?

Ariciul ridică din umeri.

- Sunt ciudați.

- Puteți să plecați acum! le spuse pârșul ghemotoacelor de ace din sertar.

Niciunul dintre arici nu se clinti.

- Sunteți liberi!

- Și unde să ne ducem? întrebă bănuitor cel mai mare dintre ei.

- În pădure. Acasă.

Aricii izbucniră în râs.

- Și cine o să ne mai dea prune uscate? Cine o să ne servească?

- Ți-am spus eu că sunt ciudați, oftă ariciul.

- După toți acești ani în sertar... Sunt derutați! Trebuie să-i salvăm, hotărî pârșul și dădu să tragă sertarul cu totul din dulap. O să-i scoatem afară.

Ariciul îl ajută.

- Veveriței nu i se pare corect..., începu veverița. Bine, fie! dădu din lăbuță și apucă de sertar.

- Să-i atacăm pe ticăloși! strigă un arici.

Câțiva apucară bucățele de prune uscate, pe care le aruncară nepoliticos în veveriță, pârș și arici. Cu chiu, cu vai, cei trei îi duseră până la tufișuri, unde

le dădură drumul pe pământ. Aricii protestară, rostind cuvinte urâte. Cerură să fie duși înapoi imediat. În cele din urmă, se dădură bătuți și se împrăștiară printre tufișuri.

Pârșul, veverița și ariciul nici nu-și trăseseră bine suflul, când ariciul spuse crispat:

– Șșș! Ce se aude?

Din mijlocul tufișurilor, începu să se ridice chiar în fața lor o ciudată siluetă albă, care își flutura pelerina.

– Ci-cine ești? Întrebă pârșul.

– Sunt spiritul străbunicii.

Ariciul începu să se dea înapoi de frică.

– Dragă bu-bu-bunică, se bâlbâi el. Mi-a f-f-făcut plăcere să te cunosc, dar acum p-p-plecăm. Știi, ne așteaptă v-volanul, vreau să spun aeroplanul, iar purcelușii sunt deja îngrijorați, adică înfometați. Trebuie să plecăm a-acasă.

– Nu plecați nicăieri! tună și fulgeră silueta albă, impunătoare. Cu cât vă adulmec mai mult, cu atât miroase mai urât! Și știți a ce miroase?

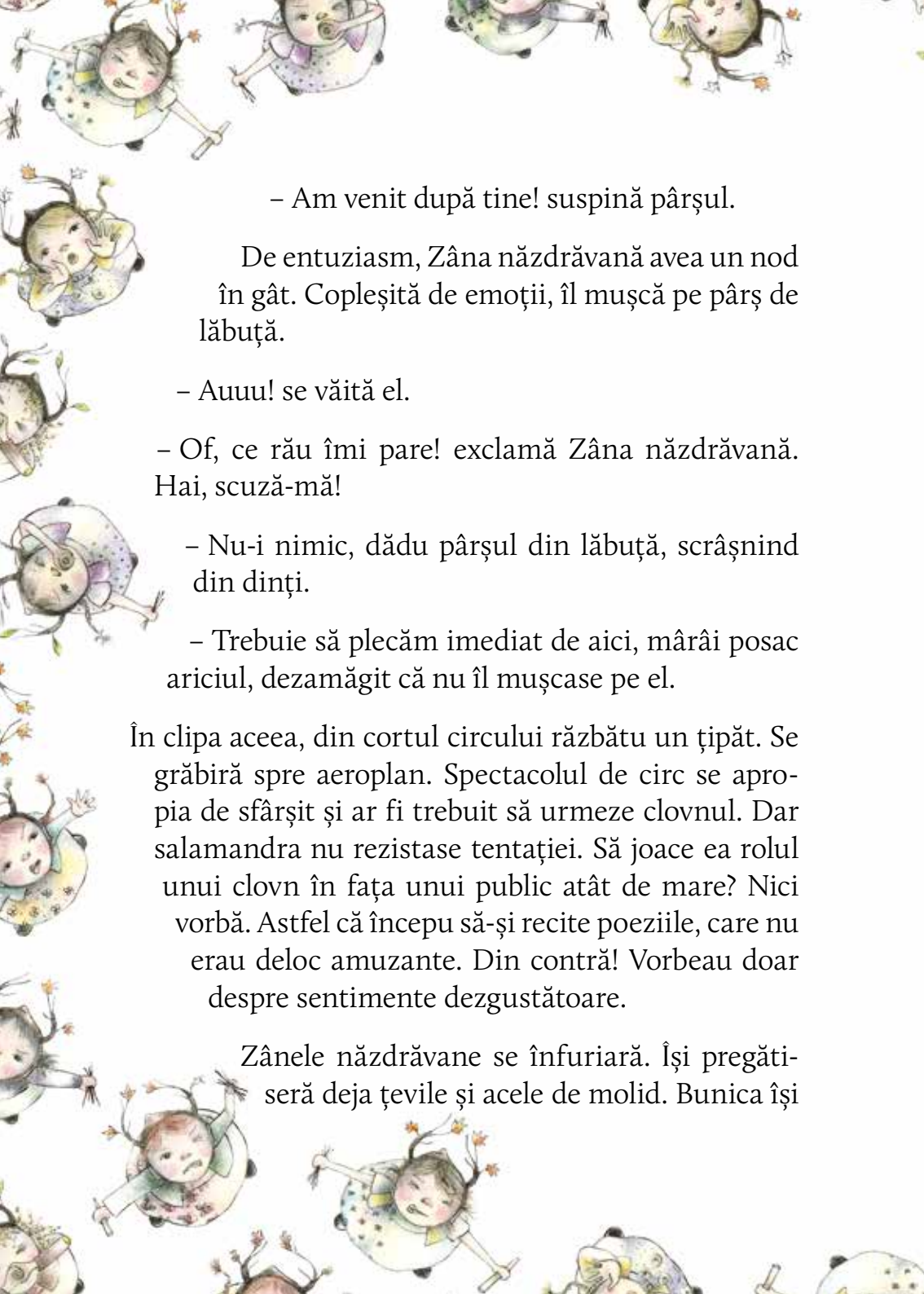
Pârșul, veverița și ariciul scuturară speriați din cap.

- Miroase a pungăși! Ați venit după zânele năzdrăvane!
- Nu-i adevărat! găfâi veverița. Numai după una am venit, Ariciomilla.
- Nătăfleată ce ești! zise ariciul și o împunse pe sub coaste.
- Ariciomilla! sări în sus spiritul. De ce tocmai după ea? E cu ceva mai bună decât celelalte?
- Bineînțeles, aprobă veverița. De o sută de ori mai bună.
- E mai amuzantă? vru să afle spiritul.
- De o mie de ori mai amuzantă, încuviință veverița.
- E mai frumoasă decât celelalte? întrebă arătarea albă.
- Ce știi eu, stătu veverița pe gânduri, nici măcar.
- Să te lovească fulgerul! şuieră spiritul.

Arătarea albă se prăbuși brusc într-un morman de cearșafuri. Iar în spatele lor se ivi chiar Zâna lor năzdrăvană!

- Am crezut că o să spuneți că sunt de un milion de ori mai frumoasă decât celelalte, pufni ea furioasă.
 - Ariciomilla! exclamă pârșul, veverița și ariciul.
- Emoționată, Zâna năzdrăvană scuipe de trei ori, gata-gata să cadă peste arici.

21

- Am venit după tine! suspină pârșul.

De entuziasm, Zâna năzdrăvană avea un nod în gât. Copleșită de emoții, îl mușcă pe pârș de lăbuță.

- Auuu! se vaită el.

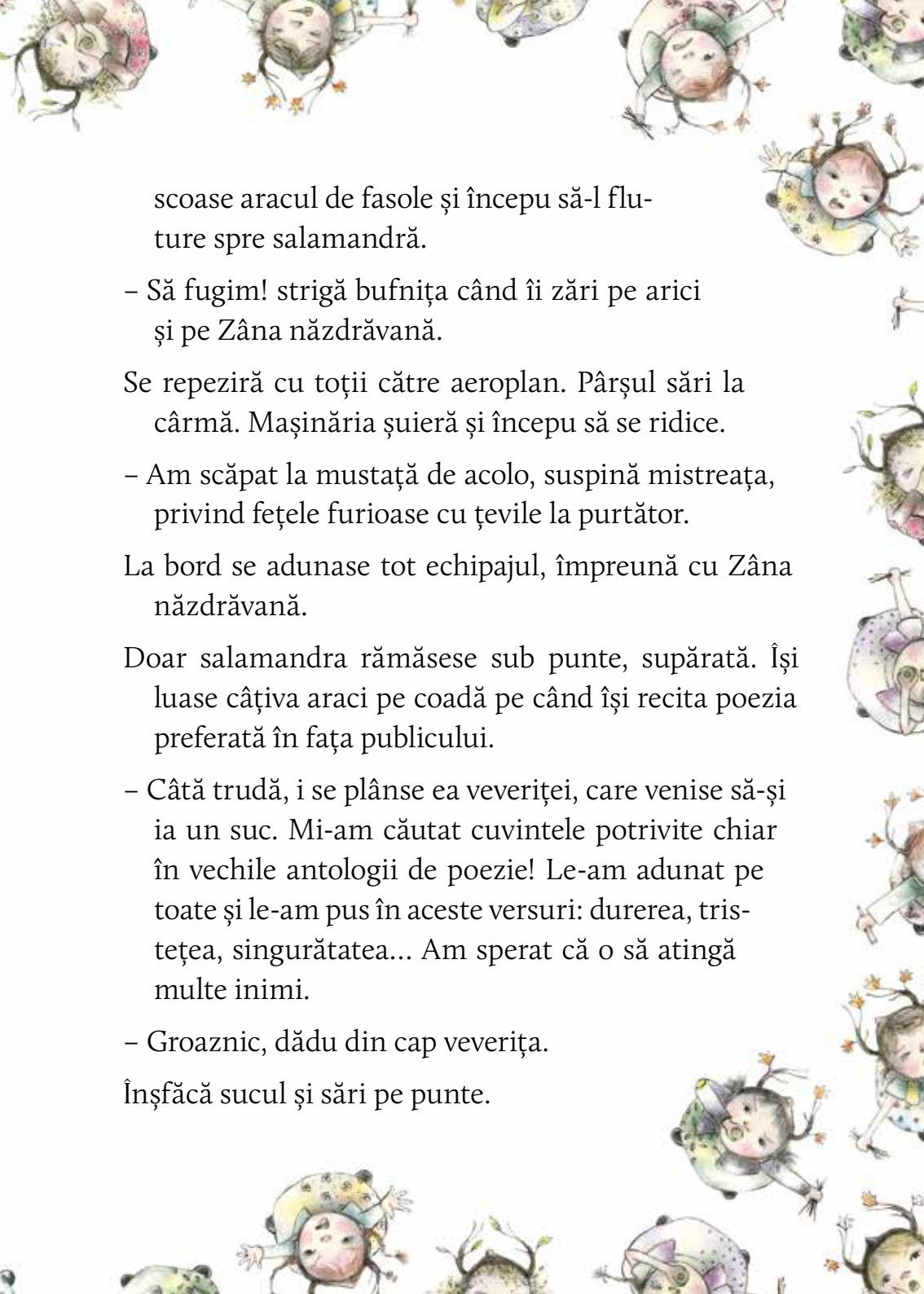
- Of, ce rău îmi pare! exclamă Zâna năzdrăvană. Hai, scuză-mă!

- Nu-i nimic, dădu pârșul din lăbuță, scrâșnind din dinți.

- Trebuie să plecăm imediat de aici, mârâi posac ariciul, dezamăgit că nu îl mușcase pe el.

În clipa aceea, din cortul cercului răzbătu un țipăt. Se grăbiră spre aeroplan. Spectacolul de circ se apropia de sfârșit și ar fi trebuit să urmeze clownul. Dar salamandra nu rezistase tentației. Să joace ea rolul unui clown în fața unui public atât de mare? Nici vorbă. Astfel că începu să-și recite poeziile, care nu erau deloc amuzante. Din contră! Vorbeau doar despre sentimente dezgustătoare.

Zânele năzdrăvane se înfuriară. Își pregătiră deja țevile și acele de molid. Bunica își

scoase aracul de fasole și începu să-l fluture spre salamandră.

– Să fugim! strigă bufnița când îi zări pe arici și pe Zâna năzdrăvană.

Se repezică cu toții către aeroplan. Pârșul sări la cârmă. Mașinăria șuieră și începu să se ridice.

– Am scăpat la mustață de acolo, suspină mistreața, privind fețele furioase cu țevile la purtător.

La bord se adunase tot echipajul, împreună cu Zâna năzdrăvană.

Doar salamandra rămăsese sub punte, supărată. Își luase câțiva araci pe coadă pe când își recita poezia preferată în fața publicului.

– Câtă trudă, i se plânse ea veveriței, care venise să-și ia un suc. Mi-am căutat cuvintele potrivite chiar în vechile antologii de poezie! Le-am adunat pe toate și le-am pus în aceste versuri: durerea, tristețea, singurătatea... Am sperat că o să atingă multe inimi.

– Groaznic, dădu din cap veverița.

Înșfăcă sucu și sări pe punte.